

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ και ΞΩΡΩΠΟΥ

ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ και ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: naos@agioiapistoloi.gr τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' Μαΐθαιού 19 Αυγούστου 2012

Ανδρέου μετ'αλομάρτυρος, Τιμοθέου, Ευτυχιανού, Στρατηλίου μαρτύρων.
έτος 5ον Τευχος 215

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Πέμπτη 23 Αυγούστου 7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Απόδοση Κοιμήσεως Υπεραγίας Θεοτόκου.
2. Παρασκευή 24 Αυγούστου 7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Κοσμά του Αιτωλού και Αγίου Διονυσίου Επισκόπου Αιγίνης.
3. Κυριακή 26 Αυγούστου 6:30 μ.μ. Πανηγυρικός εσπερινός μετά Θείου κηρύγματος. Αγίου Φανουρίου. Ευλογία πιτών.
4. Δευτέρα 27 Αυγούστου 7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Φανουρίου. Ευλογία πιτών.
6:30 μ.μ. Παράκληση στον Άγιο Φανούριο και ευλογία πιτών.

Ποιος άνθρωπος δεν θα θυμώσει και δεν θα διαμαρτυρηθεί ακούγοντας την παραβολή του κακού δούλου στον οποίο ο κύριος του συγχώρεσε ένα μεγάλο χρέος ενώ αυτός δεν ήθελε να συγχωρέσει στον πλησίον του ένα μικρό;

Ταράζεται η καρδιά μας όταν βλέπουμε τις χειρότερες εκδηλώσεις των παθών και της αμαρτωλότητας των ανθρώπων. Σωστά είπε ο προφήτης Δαβίδ «Καί έρρύσατο την ψυχήν μου εκ μέσον σκύμνων, έκοιμήθην τεταραγμένος υιοί ανθρώπων, οι οδόντες αυτών όπλα καί βέλη, καί ή γλώσσα αυτών μάχαιρα οξεία» (Ψαλ. 56, 5). Και δεν το λέει για τους φονιάδες και τους κακούργους αλλά για μας τους απλούς ανθρώπους.

Εμάς μας αποκαλεί λιοντάρια και λέει ότι τα δόντια μας είναι όπλα και βέλη και η γλώσσα – ακονισμένο σπαθί. Και το σπαθί είναι όργανο του φόνου.

Αν η γλώσσα μας είναι σαν το αιχμηρό σπαθί τότε μπορούμε να την χρησιμοποιήσουμε για να φονεύουμε τους ανθρώπους. Και όντως πολλές φορές το κάνουμε και δεν θεωρούμε τους εαυτούς μας δολοφόνους. Πληγώνουμε την καρδιά του πλησίον με συκοφαντία και ψέμα, προσβάλλουμε τη δική του ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ταραζούμε την καρδιά του με κακολογία, – αυτό δεν είναι πνευματικός φόνος; Ακούμε πώς κάποιος από τους γνωστούς ανθρώπους μοιχεύει και θυμώνουμε μ' αυτόν. Δεν είναι δύσκολο να θυμώνεις με τους άλλους. Δύσκολο είναι να θυμώνεις με τον εαυτό σου. «Έχουμε δικαίωμα να θυμώνουμε με τους άλλους ενώ οι ίδιοι δεν έχουμε την καθαρότητα που ζητά από μας ο Χριστός; Πόσοι από μας δεν έχουν κοιτάξει ποτέ γυναίκα ή άνδρα με πόθο; Λίγοι, πολύ λίγοι.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός κάθε ακάθατο βλέμμα πού ρίχνουμε στη γυναίκα το ονομάζει μοιχεία. Και αν ακόμα δεν την κάναμε με το σώμα, στην καρδιά μας την είχαμε κάνει.

Ένας μεγάλος ιεράρχης, *ο άγιος Τυχών του Ζαντόνσκ, λέει το εξής: «Τις αμαρτίες που βλέπουμε στους άλλους τις έχουμε και εμείς».* Αυτό είναι πολύ σωστό. Όλες οι αμαρτίες που βλέπουμε στους άλλους υπάρχουν και μέσα μας, ίσως σε βαθμό πιο μικρό, αλλά έχουμε το ίδιο ακάθατη καρδιά που η ακαθαρσία της φανερώνεται με τις προσβολές του πλησίον και το μίσος εναντίον του. Τέτοια ακαθαρσία υπάρχει στην καρδιά κάθε ανθρώπου. Γι' αυτό τον λόγο, του μεγάλου Ιεράρχη, πρέπει να τον θυμόμαστε και να τον έχουμε πάντα στην καρδιά μας.

Όταν βλέπουμε την αμαρτωλότητα των άλλων πρέπει να δούμε την δική μας καρδιά και να αναρωτηθούμε *«Εγώ είμαι καθαρός από αμαρτία, δεν υπάρχει μέσα μου το ίδιο πάθος που βλέπω στον αδελφό μου;»* Πάντα θυμόμαστε αυτά που μας προκαλούν μεγαλύτερη εντύπωση. Θυμόμαστε, για παράδειγμα τους σεισμούς. Και όσο πιο συμπονετική είναι η καρδιά μας τόσο περισσότερο χρόνο θυμόμαστε τα δυστυχήματα. Ενώ οι σκληρόκαρδοι άνθρωποι τα ξεχνάνε πολύ γρήγορα.

Δεν δουλεύουν έτσι οι σεισμολόγοι. Πάντα έχουν στο νου τους, τους σεισμούς και κάθε μέρα κάνουν τις ανάλογες μετρήσεις. Απ' αυτούς πρέπει να παίρνουμε το παράδειγμα. Όπως οι σεισμολόγοι πάντα με προσοχή παρακολουθούν τις δονήσεις στο εσωτερικό ή την επιφάνεια της γης, το ίδιο πρέπει εμείς να παρακολουθούμε ακούραστα τις κινήσεις της δικής μας καρδιάς και να διώχνουμε από μέσα της κάθε ακαθαρσία. Να προσέχουμε τις σκέψεις μας, τις επιθυμίες, τα κίνητρα και τις πράξεις. Να τα αναλύουμε με προσοχή εξετάζοντας μήπως υπάρχει σ' αυτά κάτι αμαρτωλό.

«Αν μιμηθούμε τους σεισμολόγους και παρακολουθούμε με προσοχή τις κινήσεις της δικής μας καρδιάς, τότε θα συνειδητοποιήσουμε την δική μας αμαρτωλότητα και την αναξιοότητα και δεν θα δίνουμε προσοχή σ' αυτά που κάνουν οι άλλοι και δεν θα τους κατακρίνουμε γι' αυτά που κάνουν.

Προκαλεί αγανάκτηση η συμπεριφορά του κακού δούλου που ο εύσπλαχνος κύριος μόλις του άφησε μεγάλο χρέος δέκα χιλιάδων ταλάντων και εκείνος μόλις είδε κάποιον που του οφείλει μόνο εκατό δηνάρια τον έπιασε και άρχισε να τον σφίγγει. Ο φτωχός τον παρακαλούσε και του έλεγε ίδια λόγια που μόλις πρίν λίγο ο άσπλαχνος δούλος έλεγε μπροστά στον κύριο *«Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί καί αποδώσω σοι»* (Μτ. 18, 29). Άλλα εκείνος δεν θέλει να περιμένει και βάζει στην φυλακή τον οφειλέτη του.

Τι πιο άδικο μπορεί να υπάρχει; Είναι έσχατος βαθμός σκληροκαρδίας και ασπλαχνίας, είναι πλήρης απουσία της ευσπλαχνίας, της θέλησης και της ικανότητας να αφήνει κανείς στον πλησίον τα οφειλήματά του. Είναι η λήθη εκείνης της αίτησης που κάθε μέρα απευθύνουμε στον Θεό: *«Καί αφες ἡμῖν τα ὀφειλήματά ημῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς ὀφειλέταις ημῶν»*. Δεν θέλουμε να αφήνουμε στον πλησίον τα οφειλήματά του, περιμένουμε όμως από τον Θεό να μας αφήσει τα δικά μας.

Την πιο σκοτεινή πλευρά της ψυχής του έδειξε αυτός ο άκαρδος άνθρωπος στον πλησίον του. Ποια ήταν η αιτία να φερθεί τόσο σκληρά και να καταπατήσει το δίκαιο; Πρώτο απ' όλα ήταν ο εγωισμός του, η φιλαυτία του. Λογάριαζε μόνο τον εαυτό του και δεν σκεφτόταν τους άλλους, μόνο για τον εαυτό του ήθελε καλό. Όλες οι σκέψεις και επιδιώξεις του ήταν στο να αποκτήσει όσο γίνεται πιο πολλά. Ήταν πολύ μεγάλες εγωιστής. Δεν του αρκούσε οτι πήρε από τον κύριο δέκα χιλιάδες τάλαντα, δεν μπορούσε να ξεχάσει και εκείνα τα εκατό δηνάρια που του χρωστούσε ο φτωχός.

Ας δούμε όμως τη δική μας καρδιά. Δεν υπάρχει μέσα μας σκληροκαρδία και φιλαργυρία; Πόσοι από μας περιφρονούν τα λεφτά και δεν επιδιώκουν τον πλούτο; Λίγοι, πολύ λίγοι. Φιλαργυρία είναι η αμαρτία των περισσότερων ανθρώπων. Αγανακτώντας για την φιλαργυρία του καλού δούλου, πρέπει με ταπείνωση να παραδεχτούμε ότι και εμείς ευθυνόμαστε για την ίδια αμαρτία. Στο παράδειγμα του κακού αυτού δούλου βλέπουμε την χειρότερη εκδήλωση του πάθους του εγωισμού και της φιλαργυρίας. Όμως δεν αγαπάμε και εμείς τον εαυτό μας πιο πολύ από τον πλησίον μας; Τηρούμε την εντολή *«Αγαπήσεις τον πλησίον σου ὡς σεαυτόν»* (Μτ. 19, 19);

Αγαπάμε τον εαυτό μας και για τους άλλους λίγο νοιαζόμαστε. Αυτό σημαίνει εγωισμός, είναι το πάθος που σε τέτοια άσχημη μορφή εκδηλώθηκε στην περίπτωση του κακού δούλου. Ήταν άνθρωπος σκληρόκαρδος και άσπλαχνος. Εμείς όμως μπορούμε να πούμε για τον εαυτό μας ότι τηρούμε την εντολή του Χριστού «Γίνεσθε ούν οικτίρμονες, καθώς και ὁ πατήρ υμῶν οἰκτίρμων ἐστί;» (Λκ. 6, 36).

Ποιος αγαπάει τον πλησίον του σαν τον εαυτό του; Ποιος τον φροντίζει όπως φροντίζει τον εαυτό του; Μόνο οι άγιοι. Εμείς δεν είμαστε άγιοι γιατί όλοι έχουμε τα ίδια πάθη που βλέπουμε στους άλλους, όπως είπε ο άγιος Τυχών του Ζαντόνσκ.

Πολλές φορές δεν δείχνουμε έλεος στους οφειλέτες μας. Άλλα ο απόστολος Ιάκωβος λέει «Ἦ γὰρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος» (Ἰακ. 2, 13). Να τρομάζουμε ακούγοντας αυτά τα λόγια του αποστόλου γιατί θα έχουμε την ίδια μοίρα με τον άσπλαχνο δούλο, τον οποίο οργισμένος ο κύριος παρέδωσε στους βασανιστές, ώσπου να ξεπληρώσει όλο το χρέος.

Στο τέλος της παραβολής ο Χριστός είπε «Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐάν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτὸν ἀπὸ τῶν καρδιῶν υμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν» (Μτ. 18, 35).

Μία άλλη φορά ὁ Χριστός είπε «Ἐάν γὰρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ υμῶν ὁ οὐράνιος· ἐάν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ υμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα υμῶν» (Μτ. 6, 14-15).

Ὁ Κύριος μας είπε να προσευχόμαστε με την προσευχή που ἔδωσε στους μαθητές του, η οποία λέει «Καὶ ἀφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Αυτά τα λόγια επαναλαμβάνουμε κάθε μέρα.

Βλέπετε ὅτι η απαίτηση είναι μεγάλη. Δεν μπορούμε ὅταν, βλέπουμε τις κακίες που κάνουν οι ἄλλοι, μόνο να αγανακτούμε, – πρέπει να θυμόμαστε τον λόγο «πρόσεχε σε αὐτόν». Να προσέχεις πάντα την καρδιά σου, την κάθε κίνηση της, ἀκόμα και τις πιο ἀσήμαντες εκδηλώσεις των παθῶν μέσα της. «Ἄς θυμόμαστε πάντα τον λόγο του αποστόλου Παύλου στην ἐπιστολή προς Ἐφεσίους» «Γίνεσθαι δε εἰς ἀλλήλους χρηστοί, ἐνσπλαγχνοὶ, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἔχαρίσατο ὑμῖν»(Εφ. 4, 32). Πρέπει να συγχωρούμε τους ἄλλους ἔτσι ὅπως το εἶπε ὁ Χριστός στο τέλος της παραβολής, – με ὅλη την καρδιά.

«Ἄς μάθουμε να κάνουμε αὐτό που ζητάει ἀπὸ μας ὁ Χριστός – να εἴμαστε σπλαχνικοί, ὅπως είναι εὐσπλαχνος ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας και με ὅλη την, καρδιά να συγχωρούμε στον πλησίον τα παραπτώματά του. Τότε και ἐμὰς θα μας συγχωρήσει ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας. Ἀμήν.